

Setze mesos, o deu

Amb qui vas? Per què fas, votes, això? Volem analitzar la realitat que ens envolta. Trobar-hi punts de referència. Només la deixadesa o la incapacitat ens hi farien renunciar. Volem conèixer. Volem tenir criteri. Procu-rem entendre quins són els factors principals que la mouen, la realitat. Els seus aspectes més generals i els particulars. Ens esforcem a desentortolligar els diferents processos que es despleguen en el temps i que es barregen mentre es van teixint amb les nostres vides. Ens preocupa sentir-nos desconcertats; quedar sense resposta davant de tanta complexitat. En el passat, havíem atribuït tot el que era inexplicable, misteriós o que no enteníem a la fatalitat del destí, a l'acció d'algun mal primigeni, o a la voluntat inescrutable d'alguna providència. Ara, en plena cura d'humilitat postmoderna, en aquesta època temptejant del pensament social polièdric, sabem que no podem acontentar-nos amb una única clau interpretativa, ni ser víctimes del simplisme que ho redueix tot a una sola causa, a una estructura aïllada o a un patró simple. Per això, intentem mirar la realitat des de moltes perspectives diferents, simultàniament, per obtenir-ne imatges que continguin el màxim de registres.

En la mateixa direcció, procurem dotar-nos d'estils de pensar la dimensió política del món que tenim a l'abast –local i global–. Anem fent llambregades, microscòpiques i telescòpiques, des de diferents punts d'observació. D'aquesta manera, obtenim els corresponents jocs de mirades que ressalten aspectes o temes fonamentals de la

nostra societat: els econòmics, els que afecten el règim de drets i llibertats, els que fan referència a les concepcions, els de la modesta quotidianitat, els somnis i desitjos compartits, etc. I trobem que de cada perspectiva i dimensió en resulten diferents ritmes de canvi i de continuïtat, distintes temporalitats, etapes sobreposades.

Havent establert una afinada jerarquia entre les principals dimensions de la nostra vida –la personal i la col·lectiva– el bon sentit polític deu consistir, no pas exclusivament però sí en bona mesura, a saber participar en el moviment social i contribuir a la gestació d'una harmonia bàsica, una simfonia aglutinadora d'instruments i de veus.

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

¿Quan pot quallar una majoria transformadora, encara que sigui heterogènia?

valors, compromisos), s'assoleix una proposta d'ordenament de les prioritats socials i polítiques que connecta amb les preocupacions majoritàries i esdevé àmpliament compartida. I quan, entre la gent, es va forjant una mena d'espontània sintonia i, de mica en mica, els ritmes generals i els batecs particulars van adoptant la mateixa cadència. Aquest és el repte polític d'aquest 2014.

¿Quan sentim –més enllà de l'anàlisi i de la proposta– que el gir polític es pot precipitar? ¿Quan pot quallar una majoria transformadora, encara que sigui heterogènia i que s'enfronti a moltes resistències i desercions? Potser quan, des d'unes determinades posicions (tradicció política, ideologia,

Som en un cicle d'hegemonia sobirana dins del catalanisme. És un cicle protagonitzat principalment pel moviment cívic, que es va fer evident el 2010 i que es va convertir en el cicle determinant de la política catalana el 2012. Al seu interior, ara mateix, s'hi desplega un altre cicle que es mou més en el curt termini i suposa l'assumpció de l'anterior des de la política institucional. Aquest subcicle *polític* és el que ha exigint la presa de posició de totes les formacions respecte a la sobirania del poble català i el seu dret a l'emancipació. Aquest subcicle va començar amb l'actual període parlamentari però no ha passat al primer pla fins a l'acord del 12 de desembre sobre la pregunta i la data del referèndum. Des de molts punts de vista es tracta d'un cicle nou, que podria arribar a contenir un tram electoral complet de 16 mesos (europees, referèndum, catalanes, espanyoles, municipals del maig del 2015).

En poques hores, al Parlament, tindrem la mesura de la magnitud de les renúncies del PSC. I tindrem notícia més precisa de les respostes internes que l'actitud de la direcció haurà suscitat. La referència que marca l'horitzó és el 9 de novembre; però abans haurem tingut les eleccions europees i haurem assistit a la mobilització de la Diada. Llavors ja sabrem si tindrem referèndum o eleccions, i quines formacions hauran estat capaces de fer propostes de transformació del model econòmic i social lligades al procés d'independència. I si les eleccions espanyoles i les municipals previstes per al 2015 encara són peces rellevants del nostre calendari. O no.

